

EuroDisney vai Pariisi?

Suomalaisten viestinnän tutkijoiden toukokuinen tutustumismatka ranskalaiseen tiedotustutkimukseen alkoi kahdella mieleenpainuvalla kokemuksella. Ensimmäisestä piti huolta matkatoimiston opas, joka pyysi matkalaisia ryhmittymään sen mukaan olivatko nämä menossa "EuroDisneyhin vai Pariisiin", tässä järjestyksessä. Pariisiin menijöiden bussissa oli tilaa yllin kyllin.

Päivää myöhemmin Sorbonnen professori Lucien Sfez aloitti paikallisten tiedotustutkijoiden alustussarjan toteamalla, että viestintä on uudessa yhteiskunnassa ottanut poliittisen päätöksenteon paikan: "Ilmiöiden nimet edeltävät niitä itseään".

Sfeziä kuunnellessa tuli ensin mieleen, oliko sittenkin mennyt väärään jonoon lentokentällä. Toistakymmentä suomalaista alan tutkijaa istui kuitenkin seurana Suomen Ranskan Instituutin uutuuttaan hohlavassa auditoriossa.

Viikon aikana tavattiin kirjava joukko ranskalaisia tiedotustutkijoita ja tutustuttiin alan oppilaitoksiin Pariisissa. Laitosten tilat olivat vaatimattomampia kuin useimmat tutkijoista.

Kuten jo teoksessani vuodelta 1986 osoitin...

Lucien Sfezin puhe viestinnästä, päätöksenteosta ja vallasta muistutti välimatkasta Ranskan ja Suomen välillä monellakin tavalla. Sfez loihti esiin teorian yhteiskunnallisen päätöksenteon mekanismien muutoksesta tyyllillä, jonka julistavuus ja maalaillevuus varmaan täyttäisi luentosaleja Suomessakin. Eri asia, millä tavalla moinen tekniikka helpottaa oppilaiden ja oppimestarin välistä keskustelua.

Sfez aloitti toteamalla, että kuulijat varmaankin jo tuntevat hänen aiemman tuo-

tantonsa. Hän esittelikin tuoreimpia ajatuksiaan viestinnän ja vallan suhteista.

Sfezin mukaan yhteiskunnallinen päätöksenteko oli 1960- ja 1970-luvuilla vielä asiantuntijoiden ja vallanpitäjien työtä, joka perustui sille, että he esittivät tietävänä asiat paremmin. Päättäjillä oli monopoli totuuteen. Viime vuosikymmenellä päätöksenteko nojasi poliittiseen edustuksellisuuteen, mutta viimeistään 1990-luvulla on tullut aikaan, jossa viestintää ja päätöksentekoa ei voi erottaa toisistaan: viestintä on päättämistä ja päinvastoin.

Esimerkinä uuden ajan toimintalogiikasta Sfez esitteli Ranskan posti- ja telelaitoksen pr-kampanjaa. France-Telecomin nimenvaihdos ja mainoskampanja tavallaan "päättivät" laitoksen uuden, yksityisen imagon avulla omasta uudesta roolistaan ennen kuin perinteisiä hallinnollisia ratkaisuja ehdittiin tehdä. Yhtiön uusi imago syntyi ennen kuin täytyi, merkki näytti tuottavan sisältönsä.

Uuden viestinnällisen päätöksenteon aikana avainasemaan näyttävät nousevan iskulauseet, joita ei enää voi kritisoida samaan tapaan kuin 1960-luvun asiantuntijan pätevyyttä. Päätöksenteon kritiikki käy sitä vaikeammaksi, mitä vaikeampi sitä on perinteisessä mielessä irrottaa viestinnästä. Kuka voisi vastustaa viestintää itseään?

Sfezin arvioiminen tuntui ensin tukalalta, siinä määrin mies itekin tuntui sulautuneen periodisaationsa viimeiseen vaiheeseen. Postmodernien merkkien tapaan hän viittasi kehittyessä lähinnä omiin aiempiin muotoiluihinsa, siis itseensä.

Sfezin tapaisten teoreetikkojen selitysvaima tuntuu kuitenkin paremmalta, jos analyysia ajattelee asioiden *kuvauksena* kuin niiden selityksenä. Toisinaan todella *näyttääs* siltä, että päätöksenteko kietoutuu yhä enemmän viestintään, *näyttääs* siltä, että asiat nousevat esille entistä 'valmiimpina'.

Mutta eikö joku taho tai ryhmä sittenkin päättänyt Suomessa vuosi sitten, että lanseerataan ajatus "yhteiskuntasopimuksesta". Voi tietysti olla, että olemme vallan ja viestinnän yhteensulautumisessa rans-

kalaisia jäljessä. Mutta voi myös kysyä tuottiko käsite "yhteiskuntasopimuksesta" itseään vastaavaa todellisuutta, vai torpedoiko (Sfezin teoriaa tuntematon) todellisuus hallituksen masinoiman mantran.

Kukaan ei kehdannut kysyä Sfeziltä, miten tosissaan ja kirjaimellisesti hänet pitäisi ottaa.

Julkisuuden pirstoutuminen

Sfezin jälkeen Grenoblen yliopiston professori Bernard Miège vaikutti lähes reaalipoliitikolta. Enkä siitä johtui, että hän palautti hiveneron uskoa kulttuurirajat ylittävään keskusteluun. Sfezin jälkeen oli helppo uskoa Miègeä, joka valitteli ranskalaisen tiedotustutkijoiden pyrkimyksiä ottaa kaikki viestinnän ongelmat haltuun yhden paradigmaattisen lähestymistavan avulla.

Miège itse keskittyi miettimään viestintäteknologian kehityksen vaikutuksia julkisuudelle. Julkinen sfääri on hänen mukaansa sirpaloitumassa muun muassa valikoivien välineiden vaikutuksesta. Uudet, ennen kaikkea visuaaliset, viestinnän muodot valtaavat alaa vanhoilta ja argumentatiivisemmilta keinoilta. Myös julkisuudesta osalliseksi pääseminen käy yhä epätasa-arvoisemmaksi. Teknologian kehityksen myötä länsimaissa eletään suurten yleisöjen eroosion ja fragmentoitumisen aikaa.

Kaiken kaikkiaan menossa on Miégen mielestä hiljainen vallankumous, jossa ihmisten hallinta on yhä hienovaraisempaa. Poliittisten väittelyiden tilalle on tullut spekatteleita, viestinnän tulva peittää alleen järjen käytön. Osallistumiselle perustuvat kansalaisjärjestöt eivät enää toimi, vaan niiden tilalle tulevat pienet julkisuudessa toimivat järjestöt.

Sfezin tavoin Miège tuntui korostavan uuden tekniikan seurauksia. Miègeä kuunnellessa alkoi kuitenkin tuntua jo siltä, että kysymykset ja ongelmat ovat sentään yhteyksiä.

Tällaista oli EuroDisneyssä.

Kuva: Hannu Vanhanen

Nationalismista käyttövoimaa?

Kolmatta tapaa suunnistaa uudenaikaisessa viestintäilmapiirissä ja uudenaikaisessa Euroopassa edusti paikallisen "tiedeakatemian" CNRS:n viestintää ja politiikkaa tutkivan laboratorion johtaja Dominique Wolton.

Wolton muistutti siitä, että tiedotusvälineiden ja demokratian välinen suhde on myös positiivinen. Nykyisiä läntisiä yhteiskuntia olisi mahdoton ajatella ilman sananvapautta, jonka puolesta joukkotiedotusvälineet ovat Woltonin mielestä menestyksekkäästi taistelleet. Joukkotiedotusvälineiden toimintaan hän oli pääpiirteissään tyytyväinen. Tosin joskus, kuten Persianlahden sodan uutisoinnissa, sattuu virheitä. Wolton kehoittikin kaikkia eurooppalaisia vastustamaan amerikkalaisia, koska tämä on hänen mielestään paras tapa estää amerikkalaisia tekemästä heille itselleenkin vahingollisia ylilyöntejä.

Erityisesti poliittisesta viestinnästä kirjoittanut Wolton halusi myös korostaa na-

tionalismin positiivista merkitystä ihmisten poliittisen aktivoitumisen kannalta. Kansallisen identiteetin tukeminen voisi hänen mielestään olla keino ihmisten saamiseksi entistä enemmän mukaan poliittiseen keskusteluun. Nationalismia ei pitäisi jättää vain äärioikeiston aseeksi, hän korosti. Itä-Euroopan demokratisoitumiskehitystä hän piti esimerkkinä siitä, miten henki kuitenkin lopulta määrää materiaa.

On aika vaikea arvioida, edustiko Wolton enemmän itseään vaiko ranskalaisia yleensä sanoessaan, että Eurooppaa tehdään nyt liian nopeasti. Ylikansallisten normien ja organisaatioiden luominen nopeasti oli hänen mielestään keinotekoista.

Älyköt ja yhteiskunta

Viimeisenä seminaaripäivänä tavatut Michelle ja Armand Mattelart puhuivat muun muassa tiedotustutkijoiden ja mediakulttuurin suhteesta. Negatiivisuuden paradigman hallitsema aika on heidän mukaansa ohi: monet sanovat, ettei pidä

enää hokea vain ideologian pakottavaa voimaa, vaan mediakulttuurissa on nähtävä myös sen positiiviset puolet. Kuulosti jo perin tuttua.

Armand Mattelartin mielestä aiemmin intellektuelli Ranskassa oli yhtä kuin vassemmistolainen. Nyt asetelma on toinen: vastakkainasettelut ovat siirtyneet tutkimuksen *sisään*, ajattelijoiden ja yhteiskunnan suhde on muuttunut. Mattelart kehotti ajattelemaan myös sitä, mikä on uusien viestintäteorioiden suhde uusiin viestimiin ja niitä markkinoiviin yhtiöihin.

Ajattelijoiden ja yhteiskunnan välinen suhde palasi mieleen, kun istui viimeistä iltaa latinalaiskorttelin kuppilassa, lämpimässä kevätillassa, vatsa hyvää ruokaa täynnä ja viinilasi käden ulottuvilla. Jotain viikon annista valkeni siinä kauniiden, hyvinpukeutuneiden ihmisten seassa: ainakin siellä henki määrää materiaa, merkit viittaavat vain toisiin merkkeihin ja massat vaikuttavat perin hiljaisilta. Millaisistahan olisi ollut EuroDisneyssä?

Risto Kunelius

Kuvat joita et halunnut naisten koskaan luovan

Tenttien korjaamista, laitosrutiineja, koukkuja, puheluja, opinto-oppaita, opiskelijoita, lisiä, ihmissuhdesotkuja. Rentoutumiseen seksististä roinaa Yleisradiosta, MTV:stä, Finnkinolta ja elokuva-arkistosta... Tankki tyhjä. Junalippu Pariisiin ja kymmenen päivää ei-kaupallista ja kaupallista naiselokuvaa. Jälkiruuksi pari päivää Berliiniä: Márta Mészárosista, Ingeger Engströmiä ja ... olokon menneeksi ... Lothar Lambertia: "Was Sie nie über Frauen wissen wollten".

Créteilin kansainväliset naisten elokuvafestivaalit järjestettiin tänä vuonna jo 14. kerran. Ensimmäiset festivaalit pidettiin vuonna 1979 Sceaux'ssa, joka myös on yksi Pariisin kaupunginosista. Créteilin festivaalit ovat yksi maailman suurimmista naisten elokuvafestivaaleista. Festivaaleilla käy kymmeniä tuhansia katsojia ympärillä maailmaa ja siellä esitetään kymmeniä elokuvia. Kilpailusarjoja oli kuluvana vuonna kolme: pitkät fiktiiviset ja dokumentaariset elokuvat sekä lyhytelokuvat. Lisäksi oli mahdollista katsoa kilpailun ulkopuolella laajasta valikoimasta eurooppalaisten ohjaajien töitä, seurata näyttelijä Bernadette Lafontin elokuvia tai valita jostakin kahdeksasta eri puolilla maailmaa vuosina 1991-2 ohjatuista naiselokuvista. Myös normaaleissa kaupallisissa teattereissa esitettiin samaan aikaan useita naisten ohjaamia, hyvin kiinnostavia elokuvia.

Kaikkea ei tietenkään ehdi katsoa. Itse seurasin pitkien fiktiivisten kilpailuelokuvien sarjaa. Pitkien fiktiivisten kilpailusarjassa esitettiin kaksitoista elokuvaa eri puolilta maailmaa. Töiden taso ja aiheet vaihtelivat suuresti. Mukana olivat mm. Yhdysvaltojen mustien naisten historiaa käsittelevä elokuva, saksalainen lesboelokuva, saksalainen poliittirilleri ja australialaisen

Gillian Armstrongin loistava: *The Last Days of Chez Nous* jossa kirjailija pohti suhdettaan sisarensa, isäänsä ja mieheensä.

Mutta tärkeintä on tietenkin voitto — ja se tuli melkein Suomeen. Ruotsalaisen Susanne Bierin elokuva *Freud flyttar hemifrån* voitti pitkien fiktiivisten pääpalkinnon eli 20 000 frangia. Komediala kertoo nuoresta psykologiala opiskeluvasta Freudiksi kutsutusta opiskelijanaisesta, joka vasta äitinsä kuoleman jälkeen pystyy erkanemaan tästä ja muuttamaan pois kotoa. Créteilissä myös yleisö sai äänestää suosikkejaan. Yleisön suosikki oli *Dream on!*, kahden brittiohjaajan, Lorna Powellin ja Ellin Haren, tarina naisesta, joka muiden naisten tuelle nousee omille jaloilleen. Se että edelleen tehdään elokuvia tästä vanhasta aiheesta ja että kyseinen aihe nauttii edelleen myös yleisön (vaikkakaan ei varmasti feminististen elokuvateoreetikkojen) jakamatonta suosiota, osoittaa että Länsi-Euroopassa taistelu naisten paikasta elävän kuvan tuotannossa ja tuotteissa jatkuu ja että poliittisen naiselokuvan aika on kaikkea muuta kuin ohi.

Créteil on erään Pariisin metrolinjan pääteasema, sijaitsee tunnin metromatkan päässä kaupungin keskustasta. Vuonna 1985 festivaalit muuttivat Créteilin lähialueeseen, joka edustaa uutta elementtiarkkitehtuuria — ja ensisilmäyksellä näkymä tietysti masentaa. Ei Pariisi saa olla näin ruma! Mutta kymmenen festivaalipäivän aikana silmä tottuu, ja pian se löytää puut ja nummikat, kauniit kummallisen näköiset rakennukset. Metrolaiturilla myöhäisnäytäntöjen jälkeen käyskentelivät vihaiset susikoirat ja vartijat alkavat tuntua turvallisilta eikä asemilla leijuva kusen hajukaan enää pistä nenässä. Matkassa hupenee ennätysajassa: Helsingissäkin on halvempaa! Sitä paitsi kaikki puhuvat siellä englantia eikä kukaan suomalainen ilmoittaisi järjestävänsä kansainvälistä elokuvafestivaalia, jossa kuitenkin puhutaan vain ranskaa!

Ja kun Pariisissa, elokuvan Mekassa, oltiin, täytyi festivaalien lisäksi myös käydä tirkistelemässä kaupallista ohjelmistoa.

Se tarjosikin kouluesimerkin naiselokuvan moninaisuudesta: Meksikolaisen Maria Novaron *Danzonissa* köyhä, keski-ikäinen nainen elää romanssin maailman kauneimman nuoren miehen kanssa. Ranskalaisen Diane Kurysin suuresti mainostetussa *Après l'Amourissa* puolestaan oli somuttu vähemmän esteettiseen näyttelijävalintaan: miespääosaa esitti pahoin eltaantunut Bernard Giraudeau. Naispoliittisiin ongelmiin puolestaan keskittyi irlantilainen Margo Harkin: elokuvassa *Hush-a-bye-baby* nuori tyttö tulee raskaaksi maassa, jossa raskaudenkeskeytys on rikos.

Aikanaan juna toi minut takaisin Suomeen ja palasin tonkimaan elokuva-arkiston kirjastoa. Toukokuussa ulko-oveen oli liimattu lappu: Taideteollisen korkeakoulun elokuvataiteen laitokselle oli valittu 11 uutta opiskelijaa; vaihtuista kolme (3) oli naisia. Kuun lopulla käväisim katsomassa samaisen laitoksen oppilastöiden kevätnäytöksen: 12 filmistä kaksi (2) oli naisten ohjaamia. Elokuvateatteri Cineman Donnerin toukokuu-sarjassa kävin ihailmassa kansanedustajan *Naisenkuvia*. Kuvia poikia nuo suomalaiset uuden aallon auteurit: ottivat ja raikasivat naisen ja ikusivat sen vielä filmille. Kesäkuussa avasin Hesarin: pitkien näytelmäelokuvien laatu tuet jaettu Mikalle, Akille ja Janille. Heinäkuussa olisi kai pitänyt katsoa olympialaisia Ylen kanavilta ja pomoa Kolmostelevisiosta. Elokuussa oli Espoossa filmijuhlat — ja paikalla kaikista maailman naisohjaajista Monika Treut ja hänen emansipoiivat elokuvasanomansa: porno on kivaa ja sadomasokismi vapauttaa!

Tankki tyhjenee ja savu nousee jo, vaikei tätä kirjoitettaessa olla vielä päästy kiinni edes laitosrutiineihin...

Tarja Savolainen

P.S. Créteilin festivaalit järjestetään vuosittain maaliskuussa ja informaatiota saa osoitteesta: Films des femmes, Maison des arts, Place Salvador Allende, 94000 Créteil, France; tel. (1) 49 80 18 88. Toukokuussa järjestetään Kölnissä Feminale-naiselokuvafestivaali. Infoa: Luxemburger Str. 72, 5000 Köln, tel. 0221-416066, fax 0221-417568.

Viestinnän asiantuntijakollokvio Jyväskylään

Kansainvälinen viestintätutkimuksen asiantuntijaryhmä International Colloquium on Communication päätti 13. kokouksessaan Washingtonissa, Yhdysvalloissa järjestää 25-vuotisjuhlakokouksensa vuonna 1994 Suomessa. Suomalaisena isäntänä tulee toimimaan Jyväskylän yliopiston viestintätieteiden laitos. Interna-

tional Colloquium on asiantuntijatapaaminen, johon osanottajat nimeää Speech Communication Association eli SCA, joka on yksi Yhdysvaltain suurimmista viestintäalan organisaatioista, sekä saksalainen puheviestintäalan tutkijoiden ja opettajien organisaatio DGSS. Jyväskylä on nyt jo kolmannen kerran kansainvälisten viestinnän asiantuntijoiden kokoontumispaikkana. Vuonna 1987 viestintätieteiden laitos järjesti saksalaisten ja amerikkalaisten yhteistyökumppaneittensa kanssa viestinnän 'tulevaisuuskollokvion' ja elokuussa tasan vuosi sitten World Communication Association, yksi yhdysvaltalaisista viestintäalan yhdistyksistä, piti Jyväskylässä konferenssin yhdessä suomalaisen pu-

healan yhdistyksen Prologoksen kanssa.

Konferensseista poiketen asiantuntijakollokviot ovat yleisöltä suljettuja taustayhteisöjensä huolellisesti valitsemien n. 20-30 asiantuntijan tapaamisia, joissa alustuspuheenvuorojen pohjalta syvällisesti paneudutaan viestinnän ajankohtaisiin ongelmiin.

Juhlakollokvion alustavana teemana on 'viestinnän asiantuntijan julkisuusrooli ja yhteiskunnallinen vastuu'. Jyväskylän kollokvion suunnitteluryhmässä edustaa professori Jaakko Lehtonen, joka on vuodesta 1987 lähtien asiantuntijakollokvion jäsen.

Sähköinen informaatioympäristö

Kirjastotieteen ja informaatiikan yhdistyksen seminaari Tampereella 20.-21.11.1992

Perjantai 20. marraskuuta 1992 (Ls A 523 / Yliopistonkatu 38 / 5. krs)

- 10.15 Seminaarin avaus/Apul.prof. Kalervo Järvelin (TaY)
- 10.30-11.30 Tietoverkkopalveluiden tekninen kehittyminen/ Dos. Aatto J. Repo (Posti)
- 11.30-12.45 Ruokailu
- 12.45-13.45 Tieliikennepalvelujen kehittyminen/ Johtaja Seppo Noppari (Tampereen Tele/Datatietopalvelu)
- 13.45-14.45 Elektronisten julkaisujen kustantamisen näkymät/ Osastopäällikkö Jouko Riikonen (WSOY)
- 14.45-15.15 Kahvi
- 15.15-16.15 Uutistiedon tuotannon, välityksen ja käytön näköalat/ Myyntijohtaja Jari Öhman (Aamulehti)
- 16.15-17.15 Elektronisen byrokratian kehitys — tietohallinto julkishallinnossa/ Projektipäällikkö Jyrki Halttunen (Programmator/Cap Gemini)
- 17.45 Kirjastotieteen ja informaatiikan yhdistyksen syyskokous
- 19.30 Sauna ja vapaamutoista seurustelua Spa-kylpylä Lapinniemi

Lauantai 21. marraskuuta 1992 (Yliopiston päärakennus / Ls A IV)

- 10.00-11.00 Kansalaisten tiedonsaanti ja osallistuminen "elektronisessa" yhteiskunnassa/ Tutkija Marja-Liisa Viherä (PTL/Tele)
- 11.00-12.00 Systemit, informaatio ja maailmankuvan kehitys/ Erikoistutkija Jouko Seppänen (TKK)
- 12.00-13.00 Ruokailu
- 13.00-14.00 Kokemukset toimistojärjestelmien käyttöönotosta/ YTL Päivi Korvajärvi (TaY)
- 14.00-15.00 Yksilöiden ja organisaatioiden tietotyön kehittäminen/ Dos. Kari T. Eloranta (TaY)
- 15.00-16.00 Keskustelua päivän aiheista ja seminaarin päättäminen

Seminaari on maksuton. ILMOITTAUTUMISET yhteystietoineen 6.11.92 (pe) mennessä: Kirjastotieteen ja informaatiikan yhdistys/ Kai Halttunen, PL 607, 33101 Tampere tai Fax 931-156 560.

Lisätietoja seminaarista antavat: apul.prof. Kalervo Järvelin (puh. 931-156 953) (Internet: likaja@uta.fi) ja yliassistentti Reijo Savolainen (puh. 931-156 958) (Internet: liresa@uta.fi).

Mowlanasta IAMCR:n "President-Elect"

Tiedotustutkijoiden maailmanjärjestö IAMCR (International Association for Mass Communication Research) järjesti elokuussa Brasiliassa Sao Paulon lähellä sijaitsevassa lomakaupungissa Guarujássa tieteellisen konferenssin, josta kerrotaan enemmän seuraavassa numerossa. Konferenssin yhteydessä pidettiin tavanmukainen IAMCR:n yleiskokous, joka tällä kertaa oli myös vaalikokous — vaalit ovat joka neljäs vuosi, konferensseja taas on joka toinen vuosi tai jopa vuosittain.

Brasiliassa valittiin tuleva presidentti ("President-Elect"), joka kahden vuoden kuluttua seuraa nykyistä presidenttiä Cees Hamelinkia — neljä vuotta presidenttinä ja sitten kaksi vuotta entisenä presidenttinä ("Past President"). Jo hyvässä ajoin ennen kokousta julkistettu vaalikomiteaan ehdotus oli, että äänestys käydään kolmen ehdokkaan kesken: Olga Linné (nykyisin Leicesterin yliopiston tutkija, aikaisemmin Tanskan radion tutkimuspäällikkö, alun perin Ruotsista), Hamid Mowlana (American University, Washington, D.C., USA) ja Manuel Peres i Maicas (Barcelonan yliopisto, Katalonia-Espanja). Äänestyksen voitti täpärästi Mowlana

(115 ääntä), toisena Peres i Maicas (108) ja kolmantena Linné (75).

Mowlana on kolmesta ehdolla ooleesta epäilemättä nimekkäin tutkija. Suomeen häneltä löytyy runsaasti kosketuspintaa: kuluneena kesänä hän vieraili täällä jo kolmatta kertaa (nyt ETYKin ja siihen liittyvän yliopistofoorumin yhteydessä), hänen teoksiaan on meillä yliopistollisina kurssikirjoina ja niistä yksi oli aikanaan Paavo Väyrysen väitöskirjan päälähteitä...

IAMCR äänesti itselleen Brasiliassa myös sääntöjen mukaiset viisi varapresidenttiä, pääsihteerin, varapääsihteerin ja rahastonhoitajan (nämä yhdessä presidenttien kanssa muodostavat järjestön toimeenpanevan neuvoston). Varapresidenteiksi valittiin (äänimäärän mukaan tässä järjestyksessä) Kwame Bofo (Ghanasta, nykyisin Keniassa), Olga Linné, Annie Mear (Kanada), Jose Marqus de Melo (Brasilia) ja Francois-Xavier Hutin (Ranska). Pääsihteeriksi tuli ainoana ehdokkaana ollut Robin Cheesman (Tanskassa, alun perin Ruotsista). Varapääsihteeriksi sai eniten ääniä Slavko Splichal (Slovenia) ja rahastonhoitajaksi Gertrude Robinson (Kanada).

Johdon lisäksi valittiin myös järjestön kansainvälinen neuvosto, johon kuuluu enintään 30 jäsentä sekä itseoikeutettuina sektioiden puheenjohtajat. Valittujen joukossa on Ulla Carlsson (Ruotsi) sekä Knut Lundby ja Trine Syvertsen (Norja). Tämä tulos vastasi pohjoismaisten järjestöjen

kesken sovittua linjaa: nyt piti neuvostoon saada normaalijäseneksi aikaisemmin ruotsalaisen lisäksi ainakin yksi norjalainen — seuraavalla kerralla on suomalaisen vuoro. Suomen ainoana edustajana IAMCR:n johtolimissä on vielä toistaiseksi allekirjoittanut, ammattikoulutussektion puheenjohtajan ominaisuudessa. Sektiopuheenjohtajat ovat mukana myös Ruotsista (naissektio) ja Tanskasta (paikallisradiotv, viestintäkasvatus).

Kaarle Nordenstreng

Televisio ja vaalit

Tiedotustutkimuksessa 2/1922 julkaistussa Tom Moringin artikkelissa "Televisio ja vaalit" esiintyy virhe. Kuviossa 2 esitetään puolueiden *edustajien* näkyvyyttä. Kuvatekstissä puhutaan puolueiden ehdokkaista. Kuviossa on kuitenkin huomioitu myös muita puolueiden edustajia kuin eduskuntaehdokkaana olevat, mikä myös käy ilmi asiayhteydestä ja muusta tekstistä. Kirjoittaja valittaa huolimattomuuttaan.